

Pașii mei...

Gabriel Stănciulescu

Pașii mei...

Ți-am dăruit viață ce-ai vrut,
Ți-am dat ce-a fost mai bun în mine,
Cândva cu pașii am străbătut...
Lungi cărări ce-mi sunt străine.

I-am adunat și-adus acasă,
Adesea păreau că-s abătuți,
Se scufundau ca-ntr-o angoasă
Și apoi se retrăgeau mărunți.

Uneori mă însoțeau agale,
Parcă răpuși de-o suferință,
Îi biciuiam să ia o cale,
Să dea dovadă de voință.

Așa a fost în tinerețe,
Mă ascultau și-n toi de noapte,
Acum picioarele-mi fac fițe
Și nu se-ncumetă departe.

Dar nu de fițe-mi pasă mie,
Ci de-o revanșă cu amorul,
Asta-i o mare porcărie...
Să-i duc acum la sărut dorul.

Ai fost și tu șarmant, bătrâne!
Poate și acum încă mai ești,
Puneai cu greu la pofte frâne,
Acum, nu te saturi să privești!

Autor: Gabriel Stănciulescu